

Alena Kastnerová

O LÍNÉ BABIČCE

VYPRÁVĚNÍ O BABIČCE, KTERÁ SI VYHODILA Z KOPÝTKA

NAKRESLIL
Jakub Zich

MLADÁ FRONTA

Třem nejúžasnějším babičkám mého života: Miladě, Zdeně a Anežce

Text © Alena Kastnerová, 2011

Illustrations © Jakub Zich, 2011

Alena Kastnerová
O LÍNÉ BABIČCE

Ilustroval Jakub Zich

MLADÁ FRONTA

BYLA JEDNOU JEDNA BABIČKA...

...a byla to naprosto normální, obyčejná a průměrná babička. Žila ve středně velkém městě, kde byla středně velká nezaměstnanost, měla běžnou, střední rodinu, pár dětí a o trochu víc vnoučat, trpasličího jezevčíka, no prostě: normálka. Jen jedna věc byla na téhle babičce nenormální. Tahle naše babička byla totiž šíleně, ale šíleně líná! Tak – a je to venku! Pokud znáte, děti, nějakou tu babičku, pak asi víte, že babičky mohou být všechno možné, jenom ne líné!!

No – a ta naše byla!

„Celý život jsem pracovala, tak nechápu, proč bych si teď v důchodu nemohla kapánek odpočinout,“ říkala.

V podstatě měla pravdu. Opravdu celý život pracovala – a ještě k tomu ve školství –, ale znáte to: od babiček obvykle chceme, aby byly nažehlené, byt měly uklizený, bábovky upečené a povlečení navoněné. Naše babička měla v bytě binec.

„Celý život jsem uklízela,“ říkala, „tak bych prosila na stará kolena o trochu klidu. A koneckonců,“ dodávala, „v bytě má být tak uklizeno, abychom byli zdraví, a takový nepořádek, abychom byli šťastní.“ A když už jí poznámky o neuklizeném bytě lezly opravdu na nervy, uštěpačně odsekávala: „Binec v bytě – šťastné dítě!“

Ale to říkala jen tak. Její děti byly už dávno dospělé a měly svoje vlastní děti, a moc šťastné teda nebyly. Nelíbilo se jim, že babička není ta navoněná a nažehlená, šátková a kostkovaná babička jako z pohádky. Taky si občas chtěly zajít do kina nebo na kafe a potřebovaly hlídání pro svoje vlastní děti a vadilo jim, že nemůžou jen tak, mýrnix týrnix, zazvonit u babičky a říct: „Máti, máme domluvenej bijásek, necháme ti tady kluky, jo?!“

„Svým dětem jsem obětovala podstatnou část života,“ vysvětlovala babička vždy, když se rozhovor stočil na hlídání vnoučat. „Zbytek svého žití bych chtěla obětovat už jen sama sobě.“ A jedním dechem dodávala: „Mám ráda svoje vnoučata jako nic na světě, ale chcete-li je pohlídat, tak předem zavolejte. Já taky nemám porád čas!“

Babička čas měla. A měla ho porád. Ale potřebovala ho na činnosti, které milovala a které většinu svého života dělat nemohla (protože chodila do

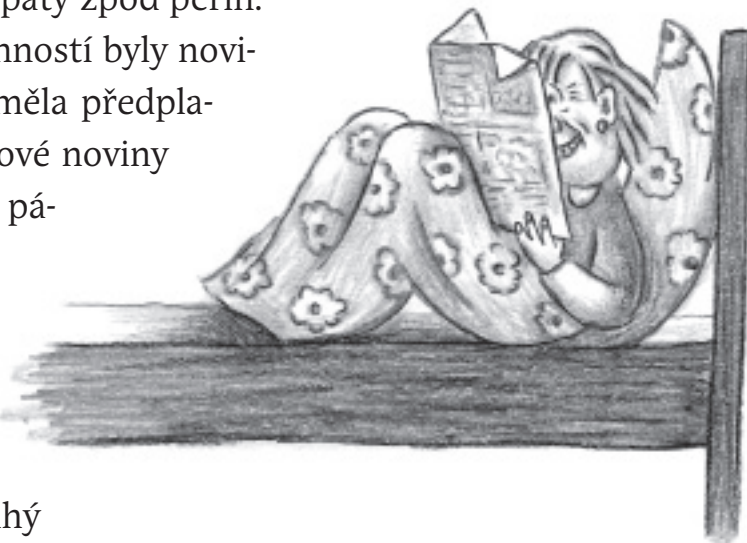

práce, vychovávala dvě děti, vysedávala na schůzích a měla manžela, kterému chystala teplé večere a studené pivo, žehlila mu, prala mu, zašívala mu a milovala ho).

„Ale já to všechno dělala hrozně ráda,“ řekla by vám líná babička, kdybyste se zeptali. „Ale zároveň jsem moc ráda, že už to mám za sebou,“ dodala by ještě.

A co že to tedy babička po celé dny dělala? Byla toho spousta. Tak především spala. Její telefon byl vyvěšený minimálně do půl jedenácté dopoledne. Pokud nespala, tak se aspoň válela. Donesla si do postele kafe zvané turek, taky dobrou snídani a občas i malinkou štamprli něčeho ostřejšího, a celé dopoledne nevytáhla paty zpod peřin.

Další babiččinou oblíbenou činností byly noviny. Tedy – čtení novin. Babička měla předplacenou Mladou frontu Dnes a Lidové noviny a taky Právo, co už není rudé, a v pátek ještě Hospodářské noviny, to kvůli barevnému magazínu. Babička noviny milovala. A časopisy taky. Vždycky, když jí bylo smutno – což nebylo nijak často – koupila si velký, drahý obrázkový časopis, zavřela se doma a četla.

Další oblíbenou činností naší babičky bylo chození za kamarádkami. Neměla jich moc, tak dvě nebo tři, ale měla je ráda a trávila s nimi spoustu času. Nejraději chodila za Liduškou, která už byla taky v důchodu a byla to taky bývalá učitelka a navíc taky babička, takže si holky měly o čem povídat. Když se sešly, probíraly spolu hlavně: svoje děti a vnoučata, manžele, kteří už nežili, politiku, Lucii Bílou a co vysázet na zahrádce.

Ale ani kamarádka Liduška, ani jedno z babiččiných dětí, dokonce ani sousedka z přízemí, která ví jinak úplně všechno, nikdo na světě neměl tušení o velkém tajemství, které si babička úzkostlivě střežila. To tajemství leželo na dně její skříně s oblečením a byl to...

Škapulíř. Líná babička vlastnila škapulíř.

Ajaj! Už vás slyším, děti! Co že je to ten škapulíř? Že jste takové směšné slovo nikdy neslyšely? Že si to musíte vygooglovat na netu? Počkejte! Nikam nechoďte! Já vám to řeknu!

Škapulíř je malý látkový pytlíček. Naše babičky a jejich babičky a dokonce i babičky jejich babiček si do škapulíře dávaly různá tajemství. Jehly, bavlnky, nitě a knoflíky, dopisy a pohlednice z daleké ciziny – ne, Pepíčku, maily si do škapulíře nezakládaly – no prostě cokoli, co musely mít hezky pohromadě a v dosahu. Babička svůj krásný vyšívaný škapulíř zdělila po své praprapraprapraprapra a ještě jednou prababičce, která pracovala jako kuchařka

u Napoleona, o tom ale zase někdy příště. Nevím, co si do škapulíře ukládala ta napoleonská prababička. Vím ale velmi dobře, co si ve škapulíři schovávala naše líná babička: sny.

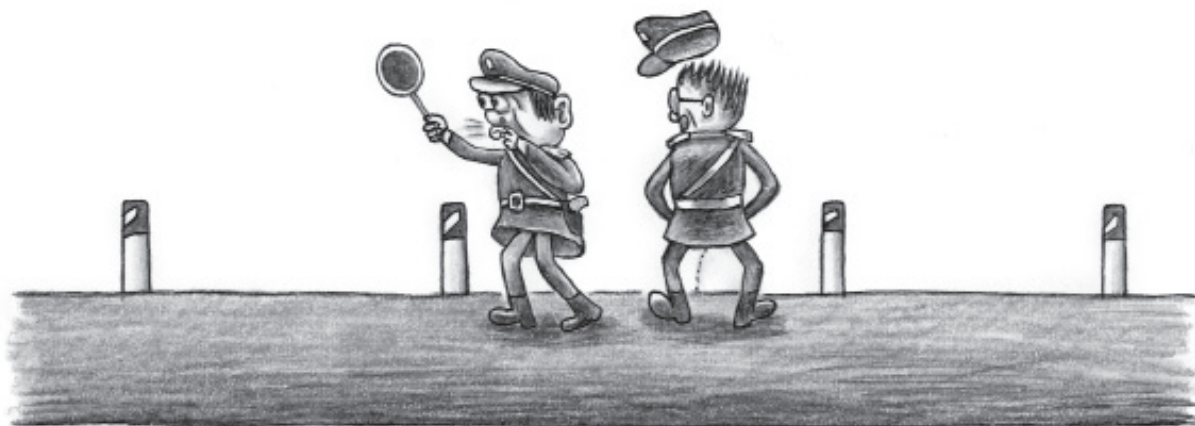
Opravdu. Líná babička měla škapulíř plný snů. To je totiž, děti, tak. Před mnoha lety tahle babička nebyla babičkou. Byla to malá holčička, ze které vyrostla slečna, z té se stala mladá paní, z té zase maminka, tou byla pekelně dlouho, než se z ní stala opravdová babička, a ještě nějaký ten pátek trvalo, než se z normální babičky stala líná babička. A po všechny ty roky měla babička spoustu snů. Jenže z různých důvodů si je nemohla splnit. Měla moc práce nebo málo peněz, narodily se jí děti a ona se o ně musela starat, znáte to. Pokaždé, když měla babička nějaký sen, napsala si ho na papírek a ten vložila do škapulíře. „Však on jednou přijde čas a já si svoje velké sny začnu plnit,“ doufala babička potichu. A ten čas právě nastal. Tak už chápete, děti, proč naše líná babička nemohla štipovat ponožky, hlídat svá vnoučata a vyvážet pro příbuzné? Veškerý čas totiž trávila tím, že si plnila sny!

„Já myslím, že je povinností každého člověka plnit si své sny. Protože když se o to ani nepokusíme, máme pak zkažený život, otravujeme okolí smutným kukučem, a kdo se na to má koukat,“ říkala babička vždycky.

Měla pravdu.

Mimochodem, děti, víte vy vůbec, jaký sen má vaše babička? Vsadím se, že jste o tom nikdy nepřemýšlely! Tak se rychle utíkejte zeptat! Proč? Třeba proto, abyste jí mohly nějaký ten tajný sen splnit! A až to uděláte, uvidíte, jak se na vás potom babička krásně usměje! Chachacháááá!

NEJRYCHLEJŠÍ AUTO NA SVĚTĚ

Bylo úterý, takhle někdy v půli listopadu, a líná babička dostala tu správnou náladu otevřít svůj škapulíř. Byla ještě v noční košili, uvařila si pořádného turka, namazala šest rohlíků a šla do ložnice. Tam, na nejspodnější příčce skříně s povlečením, ležel škapulíř. Babička ho vyndala, sedla si na postel, levou rukou povolila tkanici, kterou byl škapulíř zavázán, a prsty pravé ruky zašátrala v jeho útrobách. Zavřela oči, zhluboka se nadechla a pomalu vyndala jeden popsaný papírek. Stálo na něm:

Křídít nejrychlejší auto světa.

„Juchů!!!“ zaradovala se líná babička. „Přesně na to mám dnes náladu!“

Pak do sebe vyklopila kafe, na jeden zátah zhltnula rohlíky, oblékla se do sportovního a vyrazila.

Sehnat správný vůz nebyl problém. Úplnou náhodou totiž kousek od babičky bydlel jeden pán, který byl milionář a vlastnil

nejrychlejší, nejdražší a nejluxusnější auto na světě. Auto se jmenovalo Bugatti Veyron a stálo mnoho milionů dolarů a ještě víc milionů korun a na rovince hravě udělalo čtyři sta kilometrů v hodině, a to se babičce zdálo tak akorát na splnění jejího snu.

Došla k milionářově vile a zazvonila. Nemusela čekat dlouho, pan milionář byl totiž zrovna venku, obcházel své modré auto, leštil kapotu a radoval se z krásného dne.

„Dobrý den, co si přejete?“ otázal se milionář babičky uctivě.

„Promiňte, že obtěžuji,“ začala babička odvážně. „Asi nebudu první, kdo za vámi přišel s takovým přáním, ale... ehm, víte, já... celý svůj život si přeju svézt se v nějakém opravdu rychlém autě. Ale nikdy na to nebyl čas. Nebo nebyl k dispozici ten správný vůz...“

Milionář nadzvedl obočí a zvědavě se na babičku podíval.

„Čas teď mám,“ pokračovala babička dál. „Vy máte zase vhodné auto. Tak co kdybychom to dali dohromady? Co myslíte, pomohl byste mi splnit můj sen?“

Chvilku bylo ticho a pak se milionář rozesmál. Smál se, až se za břicho popadal, a pak řekl: „Podívejte se, paní, vy se mi strašně líbíte. Většinou totiž lidé chodí kolem mé vily, koukají skrz šprušle vrat, ale zazvonit se neodváží. A vy si jen tak, mýrnix týrnix, přijdete a... tak víte co, madam, sedněte si, mám teď zrovna chvíli čas, povozím vás!“

Babička se usmála a nakrčila nos. „Promiňte, vy jste mě asi nepochopil,“ vysvětlovala mile. „Já se nechci jenom svézt. Já chci toho vašeho fešáka řídit!“

Pan milionář se ve vteřině přestal smát, vytřeštil na babičku oči a vykoktal: „Proboha, babi, to... to... to... přece... nejde...!!“

„Ale pročpak by to nešlo? Vždyť je to auto jako každé jiné! Jenom krapítek rychlejší!“

Pan milionář najednou neměl co říct, jenom zmateně koktal, tahal se za vousy, nevěděl, kam s očima, a nakonec z něj vypadlo:

„A máte vy vůbec řidičák?!“

„No jistě,“ usmála se babička a zašátrala v kabelce. „Chcete ho vidět?“

„Ne... ne,“ mávl rukou milionář. Pak pokrčil rameny a řekl: „Možná jsem blázen, ale já vás za ten volant na pár minut pustím!“

Babička si zavýskla radostí, bleskurychle hupla za volant, než si to pán rozmyslí, milionář si sedl na místo spolujezdce a babička dupla na pedál.

To byla jízda!!!!

Babička cítila, jak jí v těle hrají všechny nervy božskou čtverylku, motor Bugatti Veyronu řval jako pardál, babičce vlály bílé vlasy z pootevřeného okýnka a úplně zelený milionář křičel: „Zapněte si pás!“ Ale babička ho neslyšela a ani nemohla, protože jí v uších bušila krev a ve spáncích tepal tep a v nohách cítila víc energie, než mají právě teď v Temelíně, no prostě...

BYLO TO HUSTÝ!!

Babička se během chvilinky vymotala z města na výpadovku, po které skoro nikdo nejezdil, tam sešlápla pedál až na podlahu a jedním očkem sledovala, jak ručka na tachometru letí jako střela doprava. Potom už rafička dál nemohla, protože byla nad číslicí 400, a vůz letěl po silnici jako šíp, a babička pevně svírala volant, očima sledovala, jak se svět za okny mění v rozmazanou čáru, a tu náhle cítila, jak její ruce vrůstají do volantu a nohy do pedálů, a najednou byla s tím královským Bugatti Veyronem jedna duše a jedno tělo a pochopila, že auto reaguje na její nádechy i výdechy, a vůbec se nebála, naopak, připadala

si, jako by jí bylo zase dvacet, a byla šťastná a už se nemohla udržet a samou radostí začala řvát:

„Uáááááááááááá!“

Pan milionář mezitím na místě spolujezdce tiše blikal do pytlíku a se zavřenýma očima doufal, že už to brzy skončí.

A taky že ano. Za malý okamžik se za autem ozvala siréna a hlas zesílený megafonem přikazoval: „Zastavte!! Jménem zákona zastavte!! Nebo aspoň zpomalte, náš služební vůz může jet maximálně sto čtyřicet!“

Byla to policie, a ta se musí poslouchat, i když řídíte nejrychlejší auto světa. Líná babička otráveně dupla na brzdu a zastavila. Za pár minut za ní zaparkoval policejní vůz. Vyběhli z něj dva policisté a spustili:

„Okamžitě vystupte!“

„Ukažte nám doklady!“

„Jak si to představujete?“

„Řidičský průkaz, prosím!“

„Pepiku, to už jsem říkal!“

„Jo tak promiň, Josefe!“

„Víte, jaká je tady povolená rychlost?“

„No tak ty doklady, paninko!!“

Babička spustila okénko až dolů, a protože ona to s muži vždycky uměla, mile se na policisty usmála a řekla:

„Pánové, tohle je nejrychlejší auto na světě. Zvládne čtyři sta kilometrů v hodině. Pod kapotou mu ržá tisíc koní!“ Babička udělala dramatickou pauzu a pak se záludně zeptala: „Neříkejte mi, že jste nikdy nezatoužili projet se v něčem podobném...“

Policisté se na sebe podívali. Mlčeli. Babička nenápadně pootevřela zadní dveře: „Máte jedinečnou příležitost splnit si svůj dětský sen.“

A policisté už na nic nečekali, naskákali na vyhřívaná zadní sedadla Bugatti Veyronu, babička zase dupla na plyn a jelo se dál!! Policisté ječeli hrůzou, milionář se hlasitě modlil a babička si za jízdy pískala jako ďas! Chacháááá!!!

Po půlhodině babička podřadila na trojku a vrátila se do ulic města před milionářovu vilu. Tam vystoupila, poděkovala panu majiteli a rozloučila se s policisty.

„Počkejte, paninko,“ zavolal na ni jeden z nich. „Ještě jste nám neukázala ten váš řidičák!“

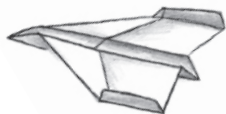
„Ale vždyť ten už je pětatřicet let propadlej,“ mávla babička rukou a odkráčela domů.

Ach! Už dlouho se líná babička necítila tak skvěle jako toho večera. Zapálila si svíčku, sedla si k oknu, opřela se o parapet a dívala se na troubící auta na ulici dole před domem. Pak vstala, ze škapulíře vytáhla papírek s nápisem *Řídit nejrychlejší auto světa*, poskládala z něj vlaštovku a tu vyhodila z okna.

Vlaštovka se spouštěla v ladných půlkruzích dolů, pak nabrala do křídel trochu větru a vyletěla do výšky, nahoru a nahoru a ještě výš a ještě dál, směrem k zapadajícímu slunci.

A babička se za ní dívala tak dlouho, jak to jenom šlo, dokud jí vlaštovka nezmizela z očí.

BALON

Milé děti, možná se vám zdá, že ta naše líná babička je nějak moc čilá. No jo! Když ona se ale udržovala! Co to znamená? Tak třeba, že kvalitně jedla. Mrkvičku, zeličko, jablíčka, bifteček, prostě cokoli zdravého, co jí její finanční situace dovolovala. Taky cvičila. Každý den si pustila rádio a před otevřeným oknem za hlasité hudby prováděla prostocviky: „Ráz-dva! Ráz-dva!“ Upažovala a roznožovala, vykopávala a přemetala, no prostě cvičila.

A tak jednou ráno zvedala u okna činky jako každý den a spatřila na obloze balon. Byl nádherný, modrožlutý a letěl tak pomalu, že to chvílemi vypadalo, jako by na obloze stál.

Babička byla ohromena. A nejenom to. Vzápětí ucítla i něco silného, co se jí rozlévalo od nohou směrem nahoru, přes srdce až k hlavě.

Touhu.

Babička se vyklonila z okna, jak nejvíc to šlo, udělala si z rukou kornoutek a zavolala směrem k balonu:

„Kde se dá koupit lístek do takového balonu?!?!? A kolik to stojí?!?!“

Chvíli se nic nedělo, ale pak babička uslyšela, jak jí z balonového koše někdo

odpovídá: „Ulice Jiřího z Poděbrad číslo patnáct!!! A co se týče ceny, za hodinu letu zaplatíte...” – jenže to už byl balon příliš daleko a slova unášel vítr kamsi pryč.

Nevadí!

Babička šla ke stolu, vzala tužku a papír a napsala: *Letět modrožlutým balonem*. Papírek složila, dala ho do škapulíře – úplně až nahoru – a pak se šla osprchovat. A když byla připravená vyrazit do města, otevřela skříň s povlečením, znovu popadla škapulíř a o-pa-tr-ně z něj vytáhla nejsvrchnější papírek. Stálo na něm:

Letět modrožlutým balonem.

„Ale!“ vykvikla babička nadšeně. „Tomu říkám překvapení!“ a zadržela tkanici škapulíře. Pak podrbala jezevčíka pod bradou, obula si sváteční střevíce, zamkla byt a vydala se do ulic.

V ulici Jiřího z Poděbrad číslo popisné patnáct sídlila firma, která měla nade dveřmi ceduli s nápisem:

Balony, vzducholode, trampolíny, vlgvamy a tee pee

Páni, pomyslela si líná babička, to jsem nevěděla, že existují firmy vyrábějící samou legraci. A vstoupila dovnitř.

Za pultem stál hubený mladík v brejličkách, kterému babička řekla, že by se ráda prolétla v tom

modrožlutém balonu, co ho viděla před chvílíčkou na obloze, a mladík řekl: „No prosím, to není problém,“ zvedl telefon, vytočil číslo a do sluchátka řekl:

„Břeťo, prosím tě, můžeš?“ Pak zavěsil, usmál se na babičku a řekl: „Dělá to pět tisíc korun českých, prosím,“ a babičce se udělalo šoufl, s takovou sumou nepočítala, a prodavač ještě dodal: „Poletíte za deset minut,“ načež se babičce udělalo šoufl ještě jednou a vysázela mladíkovi na pult celý svůj důchod.

Za chvíli přišel Břeťa, který byl také hubený a na nose měl také brýle, usmál se na babičku a řekl: „Ten zájemce o let balonem jste vy, paní? Tak prosím za mnou!“ A babička šla.

Před obchodem nasedla do špinavého vojenského auta, které mělo za sebou malou vlečku a v ní byl složen onen modrožlutý balon. Společně dojeli na kopeček za městem, kde mladík vytáhl balon z vlečného vozíku a jal se jej nafukovat. Balon rostl, kynul, pučel a vzdouval se a byl čím dál tím větší. Babička na něm mohla oči nechat a v jednu chvíli byl ten modrožlutý krasavec už skoro celý nafouknutý a Břeťa zavolal:

„Vlezte do koše, paní, rychle!“ a babička tedy vlezla do koše, rychle, ale opatrně, aby jí nevyskočilo koleno. Hned za babičkou se do proutěného koše pod

balon vydrápal Břěta, a když byl vevnitř, uvolnil tlusté lano, které celý balon doposud poutalo k zemi, a hned poté zatáhl za jakousi páčku a nad hlavou babičky zahučel tyrkysový plamen a Břěta zatáhl ještě jednou a plamen húhú, zahučel znovu a babička se pokaždé šíleně lekla.

A letěli.

Během chvilky vystoupali do veliké výšky, nad domy a nad stromy a nad celé město a babička se křečovitě držela okraje koše, opatrně se vykláněla ven a tajila dech nad tou krásou. Pod sebou viděla hejna ptáků a ulice, po kterých se plazily malinkaté tramvaje, a taky viděla spousty lidiček, někteří z nich se zakláněli a zírali na balon a mávali mu a babička jim taky mávala a Břěta se tvářil velice důstojně, neustále sledoval výškoměr, přidával plyn, mluvil vysílačkou s místním letištěm a vyjmenovával babičce Desatero zásad správného pilota aneb Jak se zachovat při nenadálé havárii balonu.

Letěli už notnou chvíli, když tu babička najednou spatřila něco divného. U lesa, nad nímž právě prolétali, stálo mezi stromy zaparkované auto. Na tom samozřejmě nic zvláštního není. To auto mělo ale otevřený kufr a v něm...

„Jejdanánku, pane Břěto, vidíte to, co já?! V kufru támhletoho auta je svázaný nějaký člověk!“

A když se babička podívala ještě pozorněji, viděla nedaleko vozu, v lese na mýtince, dva prapodivné vykuky v černém, kterak s krumpáčem a lopatou kopou velikou jámu...!

„Dolů!“ křičela babička na Břětu. „Sleťte dolů!! Musíme ho zachránit!“

A Břěta nelenil, ubral plyn a balon sestupoval níž a pak ještě níž, až už se skoro dotýkal země. Tu si babička vykasala sukni, přeskočila okraje proutěného

koše a pádila směrem k zaparkovanému autu. Tam rozvázala onoho nešťastníka, pomohla mu z kufru a spolu běželi zpět k balonu, který Břěta příčinlivě udržoval těsně nad zemí.

„Břěto, startuj!“ křičela babička, když už byli ona i ten neznámý zpět v koši. „Přidej plyn, Břetislave!“ zavelela znovu, protože viděla, jak se k balonu od lesa řítí ti dva vykukové v černém a cestou odhazují krumpáč i lopatu a křičí, zuří a vztekají se, protože jim právě ufrnkl jejich ptáček zpěváček.

Když už byl balon vysoko v bezpečí, pomohla babička tomu cizímu pánovi vytáhnout roubík z úst. Cizinec spojil ruce, uctivě se uklonil a se slzami v očích vykoktal:

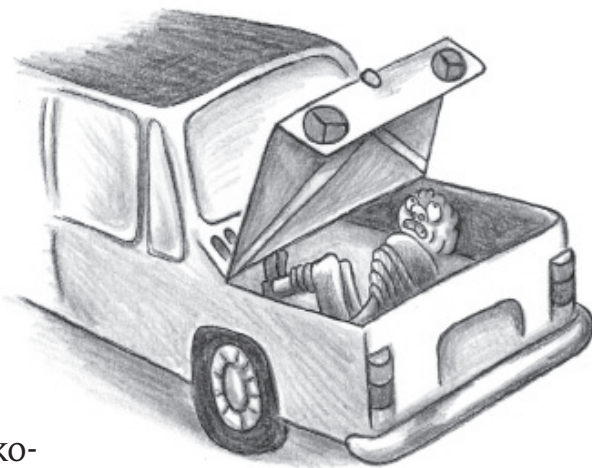
„Já fám móc děkofat! Já nezůstat dluhy! Můj papá v daleké země za devatero žeka žeka a sedmero hora hora mocný vladaž, on se... ééé... on revanš, to jasná věc!“ Pak se muž otočil na babičku:

„Obzvláště já kecat tisíc dík dík tento madame, neboť on mě zachňárit život!“ A políbil babičce ruku.

Babička mrkla na Břětu a špitla: „Asi mu z toho všeho hráblo. No nic, vysadíme ho na nejbližší policejní stanici. A já už bych šla taky docela domů.“

A světe, div se, jaká náhoda, modrožlutý balon letěl zrovna nad babiččíným domem! Stačilo jenom, aby Břěta trochu ubral plyn, nechal balon klesnout k babiččíným oknům a babička hup! vyskočila z koše rovnou do svého obýváku.

„Tomu říkám servis,“ usmála se spokojeně. Pak ještě zamávala do balonu, který se rychle vzdaloval, a šla si lehnout.

Uběhlo pár týdnů a babička dostala balíček. Byl malý a plný razítek, jak šel poštou přes půl světa. Uvnitř byl tento dopis:

Vážená a vzácná dámo,

před několika dny jste zachránila život mého syna. Svou nezkušeností se ve Vaší zemi zapletl do neuvážedných obchodů, a i když jeho úmysly nebyly nepoctivé, málem na ně doplatil životem. Nebýt Vás, marně bych dnes pátral po svém jediném synovi Ngur-Ngurovi Sedmnáctém.

Přijměte ode mne prosím miliony díky a s nimi i dárek, jež k dopisu přikládám. Doufám, že aspoň malým dílkem splatí vše, co jste pro nás udělala.

Moje země je též i Vaší zemí. Mí poddaní jsou i Vašimi poddanými. Všechny mé poklady patří též i Vám. Až do konce svých dní Vám budu všemožně vracet ono dobro, které jste mé rodině i zemi poskytla.

**Ngur-Ngur Šestnáctý
Náčelník kmene Nguri-Ngurů
Severozápadní Juchitán
Amerika**

Babička odložila dopis a zašátrala v balíčku. Nahmatala měkkou látku: sametový pytlík fialové barvy. Obrátila ho dnem vzhůru a na dlani jí přistál růžový briliant velikosti slepičího vejce. Babička na kámen ohromeně zírala a pak se dala do hurónského smíchu. Smála se a smála, plácala se do kolen a popadala

za břicho, a když se dost vysmála, vzala ten briliant a schovala ho do svého škapulíře na dno skříně s povlečením.

Protože, děti, na to, aby si člověk mohl splnit své životní sny, potřebuje občas nějaké peníze. Tak už to v životě prostě chodí. Někdy těch peněz potřebuje dokonce hodně moc. Co vám mám povídat, naše líná babička si už dlouhou dobu lámala hlavu, kde vezme dost peněz na splnění všech svých krásných snů. A teď už to věděla! Prodá briliant a peněz bude habaděj!! Chachachacháááá!!!

